

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ

Στην εποχή μας, παρ' όλη την ανάπτυξη όσον αφορά τη γνώση του ανθρώπου για τον κόσμο που τον περιβάλλει, παρ' όλη την εξέλιξη των επιστημών και της τεχνολογίας που δίνουν στον άνθρωπο τη δυνατότητα να αναπτύξει τον πολιτισμό του μακριά από τις βαρβαρότητες του παρελθόντος και να αναπτύξει την έννοια του πολίτη ως τις πιο ανθρώπινες διαστάσεις του. Η ανθρωπότητα έχει να παλέψει μεταξύ της κοινωνίας και της συνέχισης της ζωής στον πλανήτη ή της βαρβαρότητας και του αφανισμού της.

Μετά το τέλος του δεύτερου παγκοσμίου καπιταλιστικού πολέμου επιβλήθηκε στην ανθρωπότητα μια "νέα" σχέση μέσα από το πλέγμα εξάρτησης που δημιούργησε το μίρασμα του κόσμου σε ζώνες επιρροής. Οι μοντέρνες αυτοκρατορίες (υπερδυνάμεις) με τους δορυφόρους τους έπεσαν σε διαδικασίες λαφυραγώγησης των προσδοκιών του λαού για χειραφέτηση και αυτοδιάθεση των λαών της Ευρώπης και του λεγόμενου Τρίτου Κόσμου. Αυτή η νέα τάξη πραγμάτων που επέβαλαν οι ιμπεριαλιστές, Δυτικοί και Ανατολικοί, δε διαφέρει στην ουσία, παρά στις λεπτομέρειές της από τη συμφωνία του σάτου κβο που είχε επιβάλλει η Αυστροουγγρική αυτοκρατορία, μαζί με τη Ρωσική και τη μοναρχία της Ευρώπης στις αρχές του περασμένου αιώνα. Η μιλιταριστική τεχνολογία που αναπτύχθηκε κύρια από την ανακάλυψη της ατομικής βόμβας και τη δημιουργία της ισορροπίας του τρόμου, μέσα από τους πυρηνικούς εξοπλισμούς έδωσαν τη δυνατότητα στους ιμπεριαλιστές-μιλιταριστές (μέσα από την τεράστια δύναμη που διαθέτουν) να μιλούν και να αποφασίζουν για τις τύχες της ανθρωπότητας πίσω από τις πλάτες της. Οι διαπραγματεύσεις και αποφάσεις των Ρήγκαν-Γκορμπατσόφ (πέρα από τις μικροδιαφορές του καθενός) είναι συνομιλίες και αποφάσεις που αφορούν τις τύχες του πλανήτη μας, από δύο κυβερνήτες που "εκπροσωπούν" το 1/3 του πληθυσμού και αποφασίζουν εν αγνοία μας και ντε φάκτο για τα υπόλοιπα 2/3, φαντάζοντας σαν υπερκυβερνήτες, πέρα από την ανάλυση συσχετισμών στον παγκόσμιο καταμερισμό εργασίας και της πολιτικής. Τα παραπάνω, είναι η πραγματική ουσία της κατάστασης στον πλανήτη μας, κάνοντας φανερό το παιχνίδι που παίζεται πίσω από τις πλάτες των λαών και αλλά και υπενθυμίζοντας ότι όποια διαδικασία κινείται για αμφισβήτηση του ρόλου των υπερδυνάμεων για ηγεμονία σε παγκόσμιο επίπεδο, αυτή αντιμετωπίζεται κατάλληλα. Οι επεμβάσεις, ανά τον κόσμο, των Αμερικάνων ιμπεριαλιστών, όσο και των σοσιαλιμπεριαλιστών (δε χρειάζεται να αναφέρουμε ιστορικά παραδείγματα), μαρτυρούν του λόγου το αληθές.

Στα τέλη του αιώνα που διανύουμε, θα πρέπει σίγουρα να μας προβληματίσει και θέσουμε σε έντονη αμφισβήτηση όλο το πλέγμα των δομών, οικονομικών, όσο και θεσμικών που επέβαλε ο καπιταλισμός σε παγκόσμιο επίπεδο, δημιουργώντας τα σημερινά αδιέξοδα. Σε έναν αιώνα που η χειραγώγηση της εργατικής τάξης αλλά και του φυσικού περιβάλλοντος και του ζωικού "βασιλείου" και της κοινωνίας, από την οικονομία των μεγεθών και των αυτοσκοπών που επέβαλε η καπιταλιστική τάξη πάνω και έξω από τις αναγκαιότητες της ίδιας της κοινωνίας, το να μιλάς έτσι γενικά και αόριστα για ειρήνη είναι φαρισαϊσμός με την έννοια ότι οι επικυρίαρχοι είναι σε διαρκή ετοιμότητα και δράση.

Όταν αναλογούν 48 κιλά δυναμίτη σε κάθε κάτοικο του πλανήτη και δαπανούνται αστρονομικά ποσά και φυσικοί πόροι για τους στρατιωτικούς εξοπλισμούς, όταν το πυρηνικό οπλοστάσιο των υπερδυνάμεων είναι ικανό να καταστρέψει εκατό φορές τον πλανήτη μας, όταν τα σύνορα των κρατών είναι τόσο συμπαγή και απροσπέλαστα όσο ποτέ άλλοτε στην ιστορία του ανθρώπου. Όταν τέλος μετά τους δύο παγκόσμιους ιμπεριαλιστικούς πολέμους συνεχίζονται οι σφαγές με αμείωτη ένταση, με αυτό που ονομάζεται "περιφερειακές διενέξεις", πόλεμοι που στοίχισαν και στοιχίζουν στην ανθρωπότητα το δεκαπλάσιο σε φυσικές καταστροφές, οικονομικούς πόρους και ανθρώπινα θύματα και ο στρατός καθεαυτός έχει αποκτήσει τεράστια οικονομική σημασία μέσα από το στρατιωτικό βιομηχανικό σύμπλεγμα και στηρίζει τα προβλήματα κύρια των καπιταλιστικών οικονομιών στις μητροπόλεις. Εμείς, δεν μπορούμε να μιλάμε για ειρήνη, χωρίς να θέτουμε σε αμφισβήτηση έναν από τους κυριότερους θεσμούς της καπιταλιστικής κοινωνίας, τον στρατό και τον μιλιταρισμό σαν άποψη, γιατί για μας, το θέμα της ειρήνης πέρα από τους συσχετισμούς και μεταβλητές, είναι ένα θέμα που εντάσσεται μέσα στις ταξικές διεργασίες.

Σαν προλετάριοι αναρχικοί, είμαστε πολίτες αυτής της χώρας, αλλά και πολίτες του κόσμου και κατά επέκταση πολίτες του σύμπαντος κι όχι υπήκοοι της σημερινής τάξης πραγμάτων.

Για τους παραπάνω λόγους και για αυτούς που θα αναφέρουμε συνοπτικά παρακάτω, εμείς οι Μεριζιώτης Θόδωρος και Γιάννης, ΑΡΝΟΥΜΑΣΤΕ να υπηρετήσουμε στον στρατό και σε οποιοδήποτε

μηχανισμό που προωθεί τον μιλιταρισμό. Αυτή μας η άρνηση είναι μια συνειδητή πράξη που πηγάζει μέσα από τις φιλοσοφικές μας πεποιθήσεις για την κοινωνία και την ατομική μας υπόσταση σε φυσικά πρόσωπα μέσα σε αυτήν και δεν είναι μια άρνηση της κοινωνίας, αλλά ενός θεσμού που επιβλήθηκε ό αυτήν από την κυρίαρχη τάξη. Γιατί ο στρατός είναι ο σημαντικότερος κρατικός θεσμός για τη διατήρηση και διεύρυνση της ταξικής κοινωνίας και της εκμετάλλευσης ανθρώπου από άνθρωπο. Είναι θεσμοθετημένος και δομημένος πάνω στις αξίες της αστικής τάξης. Είναι μηχανισμός που στο εσωτερικό του προωθεί τις αξίες της αστικής τάξης στις πιο ακραίες της μορφές. Ο αυταρχισμός, ο σεξισμός, η έντονη ιεραρχία, η ομοιομορφία της ανθρώπινης συμπεριφοράς και γούστου, η διαδικασία μαζικοποίησης των φαντάρων, η τυφλή υπακοή προς τους ανωτέρους, το ομαδικό όσο και το ατομικό καψόνι, το ρουσφέτι, το γλύψιμο, τα σκάνδαλα και οι κομπίνες από τις προμήθειες, ο καριερισμός και τόσα άλλα είναι χαρακτηριστικά γνωρίσματα του στρατού, αλλά κατ' επέκταση και της σημερινής "κοινωνίας". Είναι όργανο στήριξης και επιβολής του ιμπεριαλισμού πχ βλέπε από την επέμβαση στο Βιετνάμ μέχρι την επέμβαση στη Λιβύη και από την επέμβαση στην Ουγγαρία μέχρι το Αφγανιστάν. Είναι άμεσα συνδεδεμένος με την καπιταλιστική οικονομία μέσα από τη σύνδεση και σχέση αλληλοεξάρτησης με το στρατιωτικό βιομηχανικό σύμπλεγμα, κύρια τον ΗΠΑ, βλέπε τις σχέσεις του Αμερικάνικου κράτους με την Τζένεραλ Ελέκτρικ, Τζένεραλ Νταϊναμικ κτλ και έλλειμμα κρατικού προϋπολογισμού τον ΗΠΑ αυτό το σύμπλεγμα τύπου "καρτέλ" τεράστιων δαπανών για τους λαούς από τον ξέφρενο ανταγωνισμό των εξοπλισμών που αυτό επιβάλλει σε συνεργασία με τις κυβερνήσεις των ιμπεριαλιστών για ανακύκλωση του κεφαλαίου και διατήρηση και εξάπλωση της ηγεμονίας τους.

Στη χώρα μας θα αναφερθούμε συνοπτικά γιατί ο χώρος μιας προκήρυξης είναι πολύ περιορισμένος. Μέχρι τη μεταπολίτευση ο στρατός ήταν ο κυριότερος ρυθμιστής του πολιτεύματος, αυτονομημένος πολλές φορές από το οικονομικό πολιτικό κατεστημένο, βλέπε στρατιωτικά πραξικοπήματα και επεμβάσεις. Η στρατοκρατία από τη μεταπολίτευση και μετά αποκτά μορφή περισσότερο "συντεχνιακή" και κινείται μέσα στα πλαίσια της συνταγματικότητας. Έχει μετασχηματιστεί σε τεράστιο απεργοσπαστικό μηχανισμό και φορέα φτηνής εργατικής δύναμης. Είναι απόλυτα εξαρτημένος εξοπλιστικά και τεχνολογικά από τους Αμερικάνους. Συμμετέχει και εξαρτάται από την ιμπεριαλιστική συμμαχία NATO.

Για εμάς το όραμα για μια άλλη κοινωνία αυτοδιευθυνόμενη από τα εργασιακά και κοινοτικά συμβούλια δε συμβιβάζεται σε καμιά περίπτωση με την έννοια του στρατού ή οποιουδήποτε άλλου πραιτωριανού σώματος, πάνω και έξω από την κοινωνία, γιατί την υπεράσπιση αυτής θα αναλάβει ο κάθε πολίτης μέσα από τη δημιουργία πολιτοφυλακών αναπόσπαστων από την λαϊκή μάζα. Τα συνδικαλιστικά αιτήματα μέσα στον στρατό, αν και μερικά μας βρίσκουν αλληλέγγυους με την έννοια ότι εσωτερικά στο στρατό διεξάγεται η ταξική σύγκρουση: από τη μια οι φαντάροι και εργαζόμενοι, κι από την άλλη τα μεσαία και ανώτερα στελέχη με τα συγκεκριμένα συμφέροντα και προνόμια. Κατ' αυτή την έννοια είμαστε συμπαραστάτες σε όποια προσπάθεια γίνεται από φαντάρους στο στρατό και η οποία υπονομεύει την πειθαρχία, τον καταναγκασμό που επιβάλουν οι στρατοκράτες με τη δικαιολογία του "αξιόμαχου". Είμαστε αλληλέγγυοι τόσο στους αυθόρμητους αρνητές του στρατού (τρελόχαρτο), όσο και στους συνειδητά αρνητές όπως ο Μαραγκάκης και σε κάθε προσπάθεια και διαδικασία που γίνεται αυτή τη στιγμή για την ανάπτυξη αντιμιλιταριστικής συνείδησης στη χώρα μας. Τέλος, είμαστε ενάντια στο αντιδραστικό στρατολογικό νομοσχέδιο που προώθησε το ΠΑΣΟΚ και αντανάκλα την ταξικότητά του. Όπως και στη συζήτηση που γίνεται να αναγνωριστεί η κοινωνική θητεία μόνο για μερικούς διανοούμενους και τεχνοκράτες, η οποία ουσιαστικά αποκρύβει και μυθοποιεί τον ρόλο των θεσμών και τον χαρακτήρα των εργασιακών σχέσεων που είναι ταξικοί. Θέλουμε να βοηθήσουμε με τη στάση μας να προωθηθεί στις σημερινές συνθήκες το μερικό αίτημα της κοινωνικής θητείας στη χώρα για κάθε Έλληνα, ανεξάρτητα από γνώσεις ή επάγγελμα που ασκεί. Σαν προλετάριοι στους μόνους θεσμούς που βλέπουμε ότι μπορούμε να ανταλλάξουμε τη θητεία μας (χωρίς να τους μυθοποιούμε) με ίσο χρόνο, είναι αυτοί της τοπικής αυτοδιοίκησης και της υγείας (μάλλον δύσκολο, γιατί κι αυτοί οι θεσμοί δεν είναι έξω από την κομματικοποίηση και τα εκλογίστικα παζάρια για θέσεις και ανεύρεση εκλογικής πελατείας.

- Να καθιερωθεί και στη χώρα μας ο θεσμός της κοινωνικής θητείας..
- Να αποφυλακιστεί αμέσως ο αντιμιλιταριστής αγωνιστής Μαραγκάκης
- Φόρος τιμής στον παλαιστινιακό λαό που δοκιμάζεται αυτή τη στιγμή από την μπότα των στρατοκρατών φασιστών του Ισραήλ.

ΥΓ: όσοι θέλουν να στείλουν επιστολές και υπογραφές συμπαραστάσης παρακαλούνται να τις

σείλουν στην “Αντιμιλιταριστική Δράση” Τ.Θ. 31791, Τ.Κ. 10035, Αθήνα. Άνω Λιόσια, 7/3/88
Θεόδωρος και Γιάννης Μεριζιώτης, Αντιμιλιταριστές προλετάριοι
